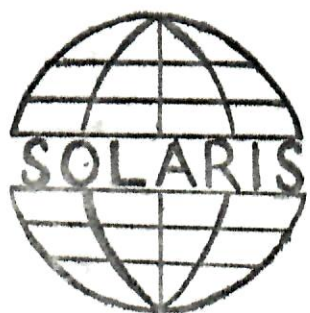

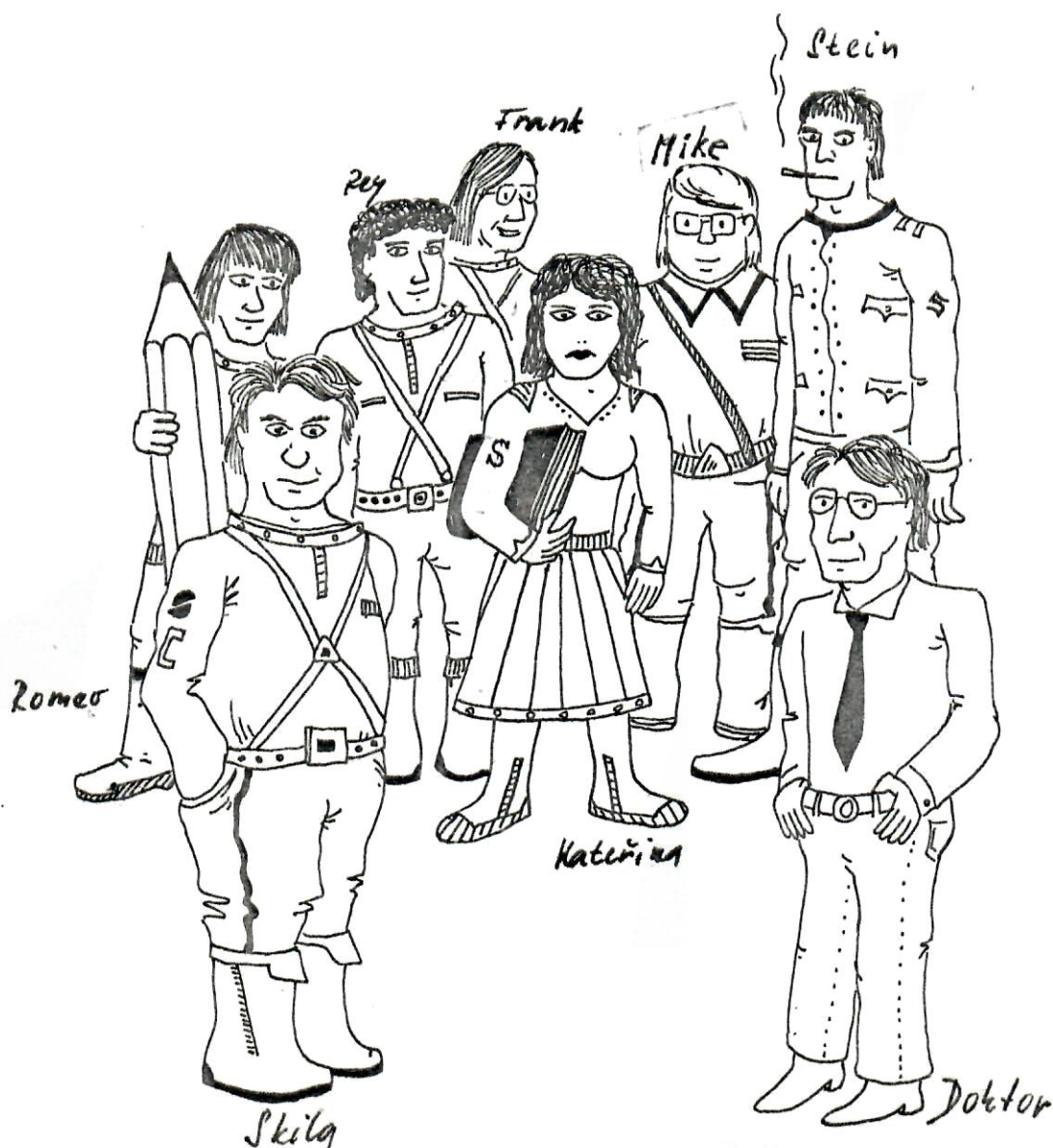
Solaris

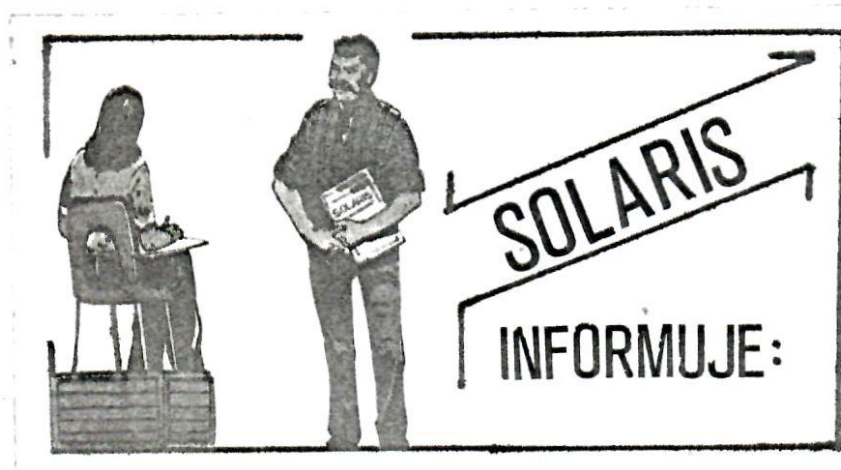
KLUB PŘÁTEL VĚDECKÉ

FANTASTIKY SOLARIS

SSM SOU-POLYGRAFICKÉHO

Sci-fi

Vážení fantastové a snílkové

Na sci-fi nebi se objevila nová hvězda - Klub přátel vědecké fantastiky SOLARIS. Toto společenství douhá, že se brzy zapojí do hvězdné asociace klubů sci-fi a vyrovná se ostatním stálicím.

"SOLARIS" vznikl na podzim 83 z podnětu nynějšího kapitána Skily a jeho zástupce Steina po jejich návratu z 1.ročníku Parkonu. Klubovou místnost poskytl SSM SOU polygrafického. Po náborové akci vedené kapitanem Skilou se počet scifologů ustálil na osmi nadšencích. Do budoucna počítáme s rozšířením členské základny podle našich možností.

Náplň klubu je všestranná a tento trend bychom chtěli udržet. V současné době se všichni podílíme na literární tvorbě a výtvarné činnosti. Zároveň se snažíme evidovat a archivovat sci-fi materiály. Co nejdříve se budeme snažit o rozsáhlejší činnost /tj. přednášky, filmy, později snad setkání scifologů a pod./.

V časopise, který držíte v rukou, se bude odrážet naše činnost. V první řadě se stane nositelem informací a oznamovatelem akcí pořádaných "SOLARISEM". Tyto údaje najdete vždy v rubrice "solaris informuje". Další obsah budou tvořit povídky členů, teoretické práce, úvahy, poř. kritiky, pokusíme se i o překlady a obrazové přílohy. V neposlední řadě je důležité upozornit, že všechny práce /na některé výjimky/, budou původní. Domníváme se, že není třeba přetiskovat již napsané povídky.

Toto první zkušební číslo našeho časopisu je pojato netradičně, neboť skoro všichni členové Solarisu se představují se svojí povídkou. V dalších číslech se množství povídek bude redukovat asi na tři a více místa se věnuje ostatním formám literární a výtvarné činnosti.

Bakterie?

"Rossi," zaskřehotala stařenka, "přinesla jsem ti noviny!" Stařík se probral se strnulého otupění a natáhl kostnatou ruku. Stařenka mu do ní vložila miniaturní videokazetu a s mrčením se odšourala ke kuchyňskému manipulátoru. Ross se narovnal v křesle a roztřesenými prsty vložil kazetu do přístroje. Monitor zablikal a na obrazovce se objevily první záběry. Stařík se znovu pohodlně usadil a sepfal ruce na prsou. Z reproduktoru se ozval jemně modulovaný hlas automatického konferenciéra: "Z kosmodromu Ikária v Atlantidě odstartovaly první válečné lodě Junior X-5. Jejich cílem je planetární systém hvězdy Alfa Ceti. Po vypovězení války civilizaci na planetě Sigma 6....." "Už jsme zase vypověděli válku!" hlásil Ross ke kuchyni. "A komu?" zeptala se věčně stařenka. "Nějaký Sigmě 6," odvětil Ross. "V souhvězdí Centaura." "Kdybys raději zavolal do opravny," ozvalo se z kuchyně nespokojené zamručení. "Zas vynechává pátý program a nemůžu varit krupicovou kaši.

Ross rezignovaně máchl rukou a stisknutím vypínače umlčel videofon. Za několik minut seděli oba stařečci u misek z průhledné fólie a vyjídali z nich krupičnou kaši.

Eri vášnivě objala Maka kolem krku a po tvářích se jí řinuly slzy.

"Nenávidím válku," šeptala zuřivě, "Nenávidím!" "Ale Eri!" konejšil ji. "Copak odlétám poprvé? Vždyť se zase z výpravy vrátím!"

Držela se ho pořád stejně křečovitě, prsty zaťaté do jeho ramene. "To říkáš po každé," vzlykala. "Pak si pár týdnů doma a zase tě povolají. Zas do dálky"

"Eri," řekl suše, teď už se zlobil. "Jako většina mužů jsem voják. Je mou povinností pomáhat Zemi!"

Náhle se utišila. Uvolnila své sevření a odklonila hlavu. Vážně na něj pohlédla uslzenýma očima.

"Pomáhat Zemi," zašeptala. "Ale jak? Ovládnete další planetu, získáte kolonie... K čemu?"

"Jak to: k čemu?" řekl udiveně. "Eri, plácáš nesmysly!", dodal pohoršeně a pak se podíval na signál chronometru. "Musím už jít! Za chvíli startujeme". Něžně ji pohládl po vlasech a omluvně šeptl na rozloučenou: "Vrátím se s první eskortou, která poletí na Zem!"

Za několik minut se k nebi vznesla další válečná loď se smrtelným posláním.

Robert se nesnesitelně nudil. Už týden seděl v hlídkové sondě a zíral na pustou obrazovku kontrolního panelu. Občas automaticky zaznamenal některé nové údaje ve zkoumaném sektoru a dál se věnoval nudné nečinnosti. Nečekal, že by mohl narazit na něco zajímavého. To jiní mají štěstí, pomyslel si s trochou závis-
ti a vzpomenu si při tom na Jacka Preuxe, kterému se podařilo v sektoru poblíž Alfa Ceti objevit obydlenou planetu. Ještě na základně stačil zachytit zprávy, že startují první válečné lodě a také jakousi fámu, že se Preux dostane jako navigátor do pilotní kabiny Juni-
oru X-5. To by bylo něco! Robert se na chvíli zasnul. Žádné úmorné hlídky v sondě, ale pořádná práce ve válečném mezigalaktickém korábu. Copak se v tomhle sektoru Beta Tau dá něco objevit?

Na obrazovce se výmluvně černal beznadějně pustý vesmírný prostor.

Zasedání nejvyššího meziplanetárního soudu bylo zahájeno. Slovo měl předseda,
"Nadávno došlo k přílišnému vzrůstu obyvatelstva na planetě Sigma 6. Na Ticherském zasedání byla přijata rozhodná opatření, která..." Advokátovy se zlostí roztrásla tykadla. Rozhořčeně máchal přísavkou a dožadoval se slova. Předseda mu pokynul a advokát se zvedl s křesla. "Rozhodně nesouhlasím s rozhodnutím Soudu zanést na Sigmu 6 bakterie rodu Homo-sapiens!" spustil rozčileně. "Jak jistě víte." "Právě že víme," skočil mu do řeči prokurátor

"Civilisace ze Sigmy 6 začala osidlovat plan-
nejem ve svém planetárním systému, ale do-
konce kolem dalších sluncí! Bakterie rodu
Homo sapiens jsou nejlepším prostředkem,
jak..... "

" Jak Sigmu 6 dokonale zničit, drahý kolego,
to vám asi ušlo! " vykřikl zuřivě advokát.

Předseda několikrát zatřepal kovovým zvon-
cem. Oba členové Soudu kajícím zmlkli.

" Promiňte, " omlouval se Advokát, " chtěl
jsem jen podotknout, že tyto bakterie jsou
neobyčejně agresivní a jejich naočkování
se používá jen pro planety třetího krizo-
vého stupně s mimořádným vzrůstem obyvatel-
stva. A Sigma 6 mezi ně nepatří. "

Prokurátor chtěl ještě cosi namítnout, před-
seda ho však jediným
seda ho však jediným gestem umlčel.

"Obhajoba se přijímá," pravil k osazens-
tvu. "Bakterie rodu Homo sapiens budou
desinfikovány a nahrazeny viry ze série
X 4-151.

Další připomínky ?"

Přihlásil se komisař. Rozpačitě si mnul
přísavky a s obavami pohlížel na advoká-
ta, kterému se na tváři usadil spokojený
výraz.

"Právě jsem chtěl požádat", začal opatrně,
"o nasazení bakterií Homo sapiens na pla-
netě Areta v planetárním systému Sigma Tau.

Pro tuto planetu již jednoznačně platí krizový stupeň číslo 3 a obávám se, že bakterie rodu Viliánců již nebudou dostačující k vyrovnání osidlovací rovnováhy v této části vesmíru....."

Komisař se odmlčel v napjatém očekávání.

"Advokát?" zeptal se předseda.

Advokát se nejprve zlostně mračil, ale posléze souhlasně kývl.

"Prokurátor?"

"Jedná-li se opravdu o 3 stupeň, pak souhlasím," zněla odpověď.

"Návrh se přijímá!" řekl předseda a ortel nad aretskou civilizací byl vyřčen.

Stařenka vyndala s kuchyňského robota fólii s vonící náplní.

"Kropicová kaše" oznámila Rossovi.

"Zase, protáhl stařík nešťastné, ale rychle se chopil lžice.

"Představ si Melánie," pravil, když dojedli a stařenka vhodila nádobí do odpadkové nálevky, "že jsme tu poslední válku prohráli!"

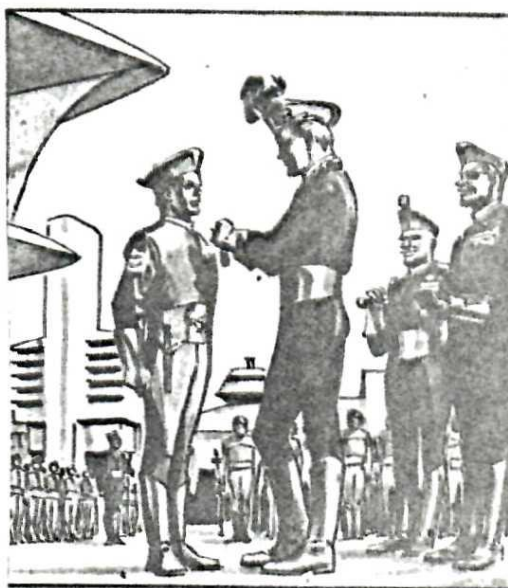
"Jakou válku?" obrátila se na něj stařenka nechápavě.

"No přeci se Sigmou 6, u Alfa Centaura," vysvětloval stařík mrzutě. Zkrabatila čelo, ale pak kývla: "Jo, už si vzpomínám. Říkáš prohráli?"

"No vlastně se to tak říct nedá," pokrčil Ross rameny. "Naše lodě k Sigmě vůbec nedoleželi, narazili na nezmapovaný kolapsur."

"Ty kolapsary!" vzdychla stařenka. "Zabíjejí lidi... Ale v akademii na to jednou přijdou, a pak s nima zatočím!"

Stařík mezitím stiskl spínač videofonu. Na obrazovce se objevil temný kosmický prostor a vzápětí se ozval komentář: "V sektoru poblíž Beta Pau byla objevena osídlená planeta Areta. První válečné lodě..."

NADÍLKA

MARTIN BLÁHA

Na celé základně zavládl klid a mír a všech dvacet osm obyvatel naší planety začalo vykonávat přípravy na nadcházející štědrý den.

Všechny nás prostoupila jakási vánoční pohoda. Každý měl najednou pro toho druhého úsměv a hezké slovo. Dokonce i já jsem se přistihl, že se usmívám při pohledu na napodobeninu smrčku vyrobenou po týdenním úsilí z jemných drátů obrostlých zvláštní zelenou řasou, posledním zdrojem výživy nás všech. Chystali jsme se oslavit první vánoce po katastrofě.

Když vloni přesně o půlnoci na silvestra vypukla dvouhodinová jaderná válka, která zahubila vše živé, ležel jsem zpitý do němoty na dně rokliny za koncem betonového masívu odpařovací rampy kosmodromu našeho města. Tam mne našel 2. ledna jeden ze 27 členné posádky rakety, která přistála podle plánu I. ledna pozdě v noci na naší rampě. Poté, co jsem se probral k vědomí, stálo v místnosti všech 27 kosmonautů, údajně nejchytřejších lidí naší generace, kteří byli vybráni k expedici na Venuši. Z jejich tváří se dalo vyčíst roztrpčení nad tím, že se z kosmu vrátili na Zemi právě včas na to, aby ze všech lidí zachránili jednoho ožralého číšníka ze zdejšího hotelu.

Na Štědrý večer jsem se ráno vypravil do města vybrat pro své druhy drobné dárky. Tak se stalo, že jsem se vrátil až po poledni. Trochu mě překvapilo, když jsem uviděl ve velké společenské místnosti kosmonauty v malých skupinkách v různém stadiu opilosti popíjet alkohol. Brzy jsem se přizpůsobil a chopil se své sklenky. Kolem osmé hodiny, když už ostatní byli ve značně podroušeném stavu se náhle otevřely dveře a vstoupil Děda Mráz. Byla to skvělá maska. Všichni byli překvapeni, ale dobře se bavili. Nikdo z nich si neuvědomil, že během rozdávání dáreků sedělo v klubovně všech 28 obyvatel planety. Dopil jsem poslední sklenku a odešel na čerstvý vzduch.

Nyní opět ležím ve velkém mrazu na dně rokle, dopíjím poslední láhev, kterou jsem si vzal s sebou. Cítím, jak mi tuhnou nohy a snažím se zapomenout, že na místě bývalé základny se po kráteru prochází krásná maska Dědy Mráze a nad její hlavou se vznáší zářící koule.

Vánoční štěstí

PETR MELICHAR

Ač byla půlnoc, bylo světla jako ve dne. Všude kolem ležela nadýchaná sněhová peřina. Vločky lehounké jak pírko se s tichým šuměním snášely k zemi a jiskřivě odrážely měsíční světlo. Světlo Měsíce, planety, která je stejně prázdná jako, jako já.

Zahleděl jsem se ne skvrny v jeho bílé, velkými krátery jako jizvami rozryté tváři. On nemá duši, ale já také ne. Má duše je již dávno mrtvá.

Jsou vánoce. Svátky klidu a míru. Lidé se dnes radují a s napětím nahlíží do balíčků, které pod rozzářené vánoční stromky položili jejich blízcí jménem Ježíška.

Pro mne tu dárek nikdo nepoložil, ani stromeček nemám ozdobený. Zato však není jediný. Celý les je dnes můj, jen a jen pro mne. Tajemný, schovaný ve sněhovém plášti, tichý a tmavý, ale krásný. Krásný svým tichem a hloubkou stínů.

Bílý obláček páry z mých úst se pomalu vznášel vzhůru, převalujíc se líně v mrazivém vzduchu. Chtěl bych tam také, tam nahoru jako ten obláček. Je jedno kam, kamkoliv. Třeba za tou zářící koulí, na Měsíc. Ano! Poletím na Měsíc, poletím k němu. Už nebudu tak sám a on také ne. Budeme dva. Stejně smutní, ale dva! Jak se tam dostat. Musím chtít, Moc chtít a poletím vzhůru. Jenom chtít a nemyslet na ten svět, který tolik ublížil.

Nikdy jsem neviděl les takhle z výšky. Ani to hlučící, ve švech praskající město. A Země, matička Země je jak barevný dětský balón. Ne, už není mou ochránkyní. Opouštím ji, protože jsem to moc chtěl. Teď budu mít jiného patrona. Tu stříbrnou kouli tam nahoře.

" Dobrý večer!" letí výkřik do nekonečné dálky a všechny tmavé kouty zaplavil příval jiskřivého světla. Bílý měsíční prasek jakoby stiskl mou ruku napřaženou k pozdravu.

" Vítej!" šumí všude kolem a já se cítím šťastný. Ano, jsem šťastný. Vždyť na vánoce jsou přeci všichni lidé šťastní.

NEW YORK 1970

PŘIHLAŠIL JSEM SE
NA VAŠ PODOBNÝ
INZERÁT.

VÝBORNE PANE EVERARDE,
SNAD SE NA MŮJ BUDETE
HODIT. TEĎ SE PODROBÍ
NĚKOLIKA SPECIÁLNÍM
TESTŮM.

VÝSLEDKY TESTU: DONALD EVERARD -
30 LET - BÝVALÝ PORUČÍK PĚCHOTY -
TECHNICKÝ INŽENÝR - ZCELA BEZ
ZÁVAZKŮ - ZAJEM O LITERATURU -
RAD CESTUJE A LOVÍ.

A CO VLASTNĚ
BUDU MÍT
NA PRÁCI?

STANETE SE
STRAŽCEM ČASU!

EVERARD SE PŘENESL POUZDREM ČASU K AKADEMII,
KTERÁ JE V TŘETIHOŘÁCH.

SPOLU S OSTATNÍMI SE PODROBÍ
ŠKOLENÍ HLÍDKY ČASU.

VÍTA MŮJ VAŠ NA AKADEMII. JMENUJI SE DARD KELM. CESTA
ČASEM BYLA VYNALEZENA V GRAYOVĚ DYNASTII. CHAPEJTE:
ČAS JE COSI PROMĚNLIVÉHO, MINULOST SE DÁ ZMĚNIT.
ALE KDYBYCH NAPŘÍKLAD ZABIL V MINULOSTI SVEHO
OTCE, STEJNĚ BYCH PŘÍŠEL NA SVĚT, PROTOŽE UŽ JSEM
VLASTNĚ EXISTOVAL DÁVNO PŘED TÍM. CESTAMI DO
BUDOUCNOSTI VZNIKLI DANELIÁNI. JSOU VPŘEDU O CELÉ
MILIONY LET. BUDETE MÍT ZA ÚKOL ZMĚNIT POLITICKOU,
NEBO HOSPODÁŘSKOU SITUACI, NEBO POMŮŽETE SVEJMU
PŘÍTELÍ, KTERÝ SE CESTOU ČASEM OCITL V NESNÁŽÍCH.
PŘEJI VÁM MNOHO ŠTĚSTÍ VE VÝUCE A PŘI CESTÁCH
RŮZNÝMI ČASOVÝMI ROVINAMI.

PŘI VÝUCE SE POUŽÍVALI PŘÍSTROJE, KTERÉ
NAUČILY LAŤKU POMOCI HYPNOSY ZA NĚKOLIK
MINUT. EVERARD SE SEZNA MÍL S ORGANIS-
TRAŽCŮ ČASU, NAUČIL SE UMĚLOU
ŘEČ - TEMPORAL, MUSEL ZNAŤ HISTORII A
OVLAĐAT VŠECHNY ZBRANĚ. ŠEDOVLASÝ
VETERÁN, KTERÝ HO
UČIL ŘÍDIT VESMÍRNOU
LOĎ, PRODEĚLAL
MARŠANSKOU VÁLKU
KOLEM ROKU 3890.

POTOM SE EVERARD OPĚT VRAŤIL DO ROKU

BĚHEM SEKUNDY SE OPĚT OCITL
V NEW YORKU.

BLAHO PŘEJI VÁM. ZDE JE
SEZNAM
OSTATNÍCH
STRAŽCŮ.

ZA JEDNOHO PODZIMNÍHO VEČERA
SE EVERARD POHROUŽIL DO JAKÉSI
KNIHY O STARE ANGLII.

A ČOSÍ HO ZAUJALO. JEDNA PŘÍHODA
BYLA VELICE PODOBNA NOVINOVÉ
ZPRAVĚ Z 19. STOLETÍ.
CESTA ČASEM?

HLÍDKA ČASU Z TĚ DOBY MÁ
PATRNE DŮLEŽITĚJŠÍ ÚKOLY.
PODÍVÁM SE TEDY NA TO SÁM
SE SVÝM PŘÍTELEM WHITEM.

V ROCE 1894 SE V KENTSKÉM HRABSTVÍ
NAŠLA PRASTARÁ HROBKA. BYLO V NÍ JEN
NĚKOLIK KOSTÍ, ALE TAKÉ MALÁ KOVOVÁ
SKŘÍŇKA A V NÍ NĚKOLIK KUSŮ PODIVNÉHO
KOVU. POKUSY SE ZJISTILO, ŽE KOV VYSÍŽÁ
SMRTÍČÍ ZAŘENÍ. TRUHLICI HODILY DO ŘEKY.

OBÁ POPRVÉ LETÍ HALMOCHRONEM - STROJEM
ČASU

VÍTÁM VÁS NA NAŠÍ STANICI
A V NAŠEM STOLETÍ.
AŽ SE PŘEVLEKNETE, DAŤM
VÁM JÍZDENKY NA
ŽELEZNICI.
MY TEĎ MUSÍME CHYTIT
JEDNOHO MANIAKA Z
ROKU 1917, KTERÝ
NA ŠIM ZTRAŽCŮM
UKRADL HALMOCHRON.

DÍKY

VY JSTE TEDY HISTORIKOVÉ. POJĎTE SE
TEDY NA HROBKU PODÍVAT.

MOŽNÁ JI
HODÍME
DO ŘEKY.

POZOR!
RADIOAKTIVITA!

PODÍVEJ. SEBRAL JSEM
TAM KUS DŘEVA.

POČÍTAČ RADIOAKTIVNÍHO
UHLIKU UKÁZAL, ŽE POCHAŽÍ
Z ROKU 464. NĚKDY V TĚ
DOBĚ PŘÍŠLI DO ANGLIE
KELTOVÉ.

MIKROAUTOMATICKÝ POČÍTAČ URČIL
KOV JAKO POHONNÝ IZOTOP ZE
TRÍCA'TÉHO STOLETÍ. KOV ZE
TRÍCA'TÉHO STOLETÍ V ROCE
464?

ABY O TĚ DOBĚ VĚDĚLI CO
NEJVÍCE, PODROBILI SE SPECIÁLNÍM
RYCHLOKURSU HISTORIE.

HALMOCHRONEM SE PŘENESLI DO ŽADANÉHO ROKU.

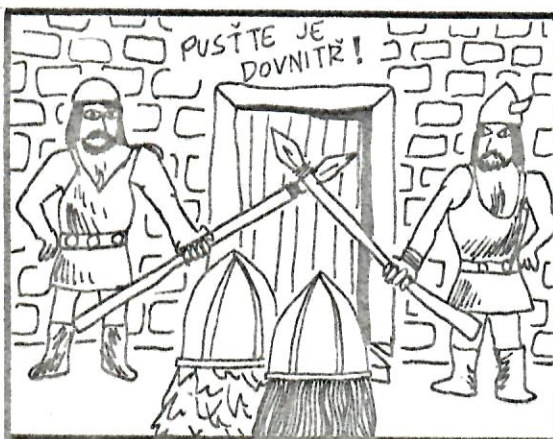
TAKTO, PŘEVLEČENÍ SE BLÍŽILI K
OSADĚ. MIMO BĚŽNÝCH DOBOVÝCH
ZBRANÍ MEĚLI I MODERNÍ PAPSROKMENT.

ANO. JE TO
HROB ČARODĚJE.
NĚKDO HO PŘED TŘEMI
LÉTY ZABIL. UMĚL RUKOU
VRHAT BLESKY. BYL
KRAŽOVÝM RADEM
A STAŽE PROSAZOVAL
SMÍŘ S BRITY.

NA SVĚM POZEMKU MAŠ
NĚJAKOU HROBKU.

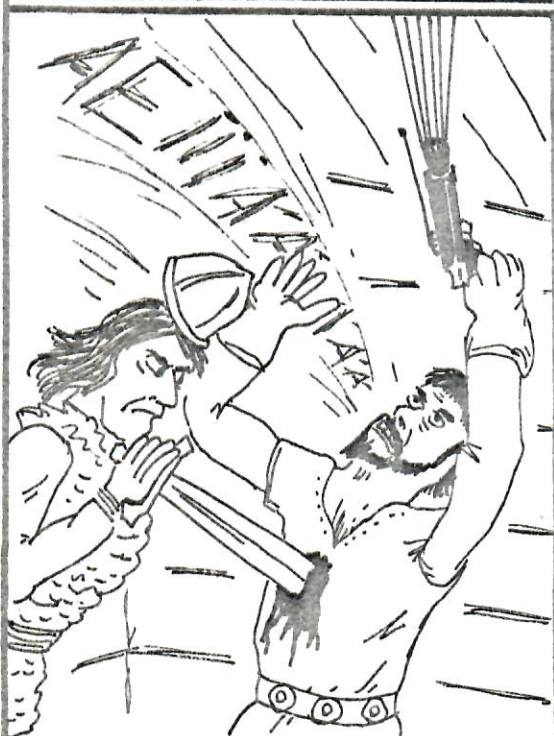
OBA STRAŽCOVÉ SE VYPRAVILI K MĚSTU
ZA ČARODĚJEM.

PO ODCHODU SE PŘENESLI ČASEM O 3 ROKY ZPĚT.

PUSŤTE JE
DOVNITŘ!

PAK JE VŠE V POŘÁDKU. CHTĚL JSEM
SJEDNOTIT BRITY A KELTY. UKRADL
JSEM PROTO STROJ ČASU A VYBRAL
SI TENTO ČASOVÝ ÚSEK. JESTLI JE
TO TAK JAK ŘÍKÁTE, PŘINESL JSEM
SVĚTU MÍR!

WHITŮM MEČ SE ZABODL DO
ZLOČINCOVY HRUDI. NAPOSLEDY
ZASYČEL PAPERKOMET A MUŽ,
KTERÝ CHTĚL ZMĚNIT DĚJINY
BYL MRTEV.

TAK VY JSTE Z BUDOUCNOSTI?
RUCE VZHŮRU.

JAK TO VYPADÁ
V BUDOUCNOSTI?

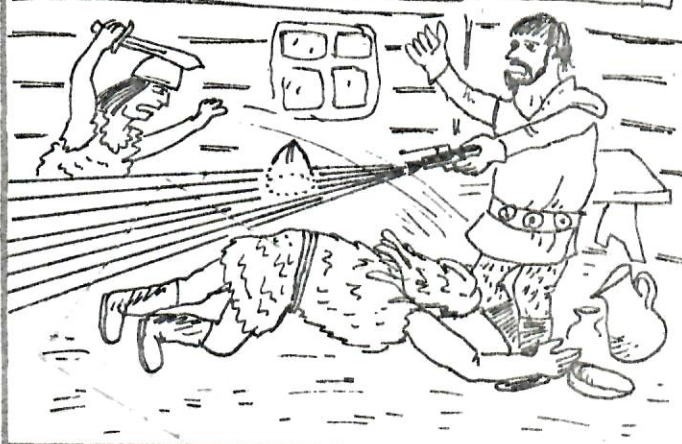
EXISTUJE
SRAVEDLNOST?

JSOU SI
VŠICHNI
ROVNI?

JSME HISTORIKOVÉ.
CESTA ČASEM BYLA PRAVĚ
OBJEVENA. VŠUDE VLA'DNE KLID
A MÍR. VŠECHNY PLANETY JSOU
SJEDNOCENY. VŠECHNY NÁRODY
MAJÍ DEMOKRATICKOU VLA'DU.

SMRTIČÍ PAPERKOMET ZE 30. STOLETÍ
EVERARDA NAŠTĚSTÍ NEZASAHL.

HA!
ZRADA!

VYTKL SI VELIKÝ
CÍL.

ALE NEMĚL PRAVO
MĚNIT HISTORII.

Party

PETR KÁCHA

Ve chvíli, kdy jsem uslyšel v telefonu jeho hlas, jsem si uvědomil, že tentokrát mi to tak lehce neprojde. Prostě mi zvěděl, že přijde dnes večer ke mě na večeři a já se vlastně vůbec nepodivil. Dale by se říci, že jsem ho čekal. Ne sice tak brzo, ale věděl jsem, že se jednoho dne objeví.

Koupil jsem láhev něčeho ostřejšího a čekal. Strašně zvláštní pocit, čekat na někoho kdo logicky neexistuje, a přesto je to živoucí bytost jako kdokoliv jiný. Seděl jsem a přemýšlel, co asi bude chtít. Ale ne věděl jsem to. Určitě se mi bude chtít mstít, oplatit mi vše špatné, co jsem mu udělal.

Ale na druhé straně jsem to byl já, kdo mu věnoval život, osobnost i osud. Ano, ale jaký osud. Poprvé v životě jsem vytvořil postavu do své knihy tak úžasně reálnou. Vdechl jsem mu takový život, že už v druhé části románu se začal vzpouzet a dělat si co chtěl. Musel jsem ho přece trochu skřípnout. Asi jsem to přehnal. Každopádně román měl velký úspěch, snad pro jeho sugestivní podání. A hlavní hrdina románu mi právě dnes ráno volal.

Závěrečná část knihy se odehrávala v Severní Africe. Zanechal jsem ho tam raněného, bez prostředků a bez špetky naděje na návrat. Současně jsem si však uvědomoval, že jsem ho před tím vybavil silnou vůlí, odvahou a spoustou jiných vlastností jenž mu dali sílu k návratu. Stihl to až příliš brzy, snad ho přece jen tak dobře neznám.

Jak dokázal prorazit bariéru mezi románovým světem a naším nevím, ale jedno je jisté, za to jak jsem mu ublížil mne musí strašně nenávidět. Snad jen slepá nenávisť ho mohla hnát ty stovky mil za mnou. Víím, že dnešní večer pro mne neskončí příznivě.

Slyším kroky, už přichází. Večerní party se začíná. Party, na kterém se sejde spisovatel se svým hrdinou. Musím jít otevřít, nechat hosta čekat za dveřmi je přece neslušné !

Záchrana

PETR SAMOHEJL

Jame připraveni !

Zahajovací práce jsou skončeny ! Jedna z nejrozsáhlejších akcí v dějinách galaxie se dostala do finálního stadia. Miliony symbiózních průzkumníků již jen očekávají signál z ústředí, aby se podílely rozhodující měrou na záchraně jedinečného živočišného druhu, druhu homo sapiens, jak sami sebe nazývají obyvatelé své čarokrásné planety Země.

Již před čtyřmi roky vysadila Hlídka na Zem první výsadek průzkumníků. Vše proběhlo přesně podle předpisů. Každému kontaktu předchází několik let pozorování a zpracování údajů. Naše humanoidní civilizace nevybavená technikou, již dlouhé věky používá k tomuto účelu zásadně symbiózní průzkumníky. Slouží nám spolehlivě a jsou neoklamatelní. V počtu několika desítek byli Hlídka rozprášeni v ovzduší nad předem vybraným místem zemského povrchu, aby se usadili v nejvýhodnějších částech lidského těla. A průzkumníci, ty skvělé organismy, začali plnit stoprocentně funkci, ke které byli vypěstováni. Zahájili záznam a přenos všech myšlenkových pochodů člověka, ve kterém pracují. Tímto způsobem získáváme skutečné pocity a názory, ne přetvářku, ne sledování vykrášlených televizních přenosů, ale skutečné charakterové vlastnosti.

U zkoumaných lidských jedinců jsme povětšinou zjistili sklony k pozitivnímu skoku. Tedy takové myšlenky, podle kterých se člověk často neřídí, ale které jsou pevně zaklesnuté v jeho podvědomí, a které by nebylo obtížné zaktivovat. Poznali jsme, že člověk je ve své nejhlubší podstatě tvorem ušlechtilým. Zdálo se, že nic nestojí v cestě kontaktu s lidmi.

Po několika týdnech práce zemřel první člověk. Dále šlo všechno šíleným tempem. Poslední vydržel půldruhého roku. Šokovalo nás to. ! Naši vědci se pustili do výzkumu. Experiment jsme opakovali ještě několikrát nad jinými územími, později

dokonce i na druhé polokouli. Informace třídili podle pohlaví, stáří a dalších znaků zkoumaných osob. Konečný verdikt vědeckých pracovníků byl nemilosrdný, i když velmi mlhavý. Pokud jsme doposud doufali, že jde pouze o lokální specifický úkaz, teď jsme pochopili, že to není pravda. Naše informace, získané sice výhradně ze subjektivních pocitů sledovaných osob, přesto dávaly tušit, že na Zemi umírá snad několik milionů lidí denně. Nikdo ze zkoumaných nežil déle než dva roky. Nezaznamenali jsme ani jeden úspěšný případ. Staří, mladí, muži, ženy, nikdo nebyl vynechán! Naši odborníci hovořili vyhýbavě. Možná nějaká nová nemoc, na níž lidé neznají dosud léky. Avšak i alternativa nemoci je velmi sporná, neboť její příznaky a průběh se případ od případu lišily. Přesnější závěry si vědci troufají vyvodit pouze z opakování experimentu ve větším rozsahu.

Tak vznikla operace Záchrana - projekt, který nemá obdoby. Musíme prozkoumat ohromné množství vzorků, získat téměř nekonečné množství informací a teprve pak se věnujeme vlastní analýze problému. To ovšem předpokládá nasazení velkého množství průzkumníků. První desetimilionová zásilka přišla včera, další, již téměř miliardové, budou brzy následovat. Sítem šetření projdou všichni obyvatelé planety. Škoda jen, že se stále musíme držet bezpečnostních instrukcí a postupovat inkognito.

Teď už jsme ale připraveni ! Jedna z nejrozsáhlejších akcí v dějinách galaxie se dostala do finálního stadia. Stamiliony symbiózních průzkumníků již jen očekávají signál z ústředí, aby se rozhodující měrou podílely na záchraně jedinečného živočišného druhu, druhu homo sapiens.

- - - - -

"Tak to je všechno, co jsem chtěl říci, dámy a pánové," řečník, který stál v čele podlouhého stolu, se díval na své posluchače nesmírně vážnými očima. Neměl důvod vychutnávat

svůj triumf. Při výzkumech dospěl nepochybně o mnoho dále, než lékařské týmy jeho kolegů, přesto urazil na cestě za poznáním, tak krátkou cestu, jako kdyby nikdy ani nezačal.

" Shrnu obsah referátu profesora Wrighta pro zástupce tisku," po řečnickově levici se zvedl mladý muž a pokračoval: " aby nedošlo k chybné interpretaci faktů a zkreslení informací. Týmu profesora Wrighta se podařilo zjistit příčinu AIDS. Podrobnostmi vás nebudu znova obtěžovat. V podstatě jde o jakýsi zmutovaný ojedinělý organismus vědě doposud neznámý, který způsobuje již zmíněnou ztrátu imunity. Proč se objevil před čtyřmi lety, a proč z počátku působil pouze na některé okruhy lidí není dosud vyjasněné. Možná snadnější přístupová cesta do organismu. Nicméně teorie nemoci " ČtyřlH" padla. V současné době se stále zvyšuje procento zasažených lidí, nepatřících do žádné kategorie. "

V konferenční místnosti vládlo naprosté ticho. Šuměly pouze magnetofony novinářů a u stropu syčela klimatizace.

" Je optimistické, že tento mikroorganismus se nemnoží a přestává existovat se smrtí postižené osoby," znovu přetřhl ticho muž vedle profesora Wrighta. " Ovšem tento optimismus je značně problematický, protože při experimentech bylo zjištěno, že působí natolik rafinovaně, že za života nemocného je znatelný pouze společně s postiženým. Je to vlastně symbióza pečetená smrtí. Zatím nebezpečí nehrozí, ale co kdyby se jich objevilo na Zemi několik miliónů nebo dokonce miliard... ?! "

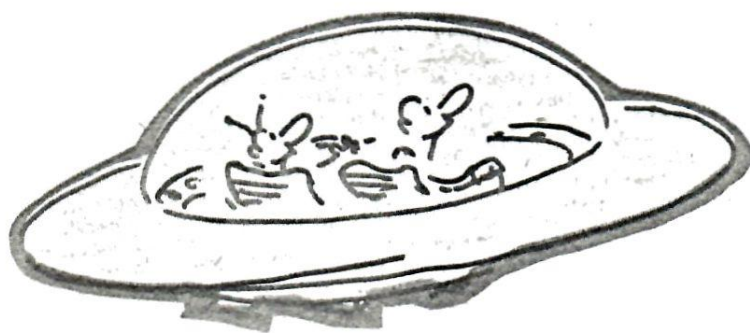
Sbohem

Probral jsem se k vědomí a dpstal jsem hrozný strach. Báł jsem se a ani nevěděł čeho. Teprve za chvíli se mi začaly vy - bavovat podrobnosti. Hrozný náraz, pád a šumění v hlavě. Ano, spadl.jsem a kdo ví, jak dlouho jsem nevěděł o světě. Dopotácel jsem se k ovládacímu pultu a sedl si do křesla, abych zjistil, co se vlastně stalo, když jsem seděl u snídane. Mělo mi to do - jít hned. Byl to asteroid. Ne, nebyl velký, ale podle všeho byl teď zaklíněný v nákladním prostoru. Nevím, jestli bylo štěstí, že nezasáhl zásoby tekutého kyslíku, zato motory to odnesly do - konale. K mé hrůze nešly ani manévrovací motorky. Znamenalo to, že se budu řítit vesmírem na jednomístné nákladní raketě tak dlouho, dokud se nerozprsknu o nějakou planetu nebo mne nenaí - dou. Nákladní prostor byl hermetický oddělen od ostatní části lodi, takže únik kyslíku mi nehrozil. Dal jsem se do překon - trolování všech funkcí rakety, kromě motorů bylo všechno v po - řádku. Odchylka od trasy byla značná a každou minutu se zvět - šovala. Šel jsem do koupelny, že se podívám, jak to vypadá s mojí hlavou. To, so jsem viděl v zrcadle mě naplnilo hrůzou. Vypadal jsem o deset let starší a kombinězu jsem měl celou od krve, která zaschla i nad spánkem. Umyl jsem,se a vydesinfí - koval ránu. Šel jsem do pokoje a spadl jsem na postel. Připa - dal jsem si jako v kýčovém filmu. Ano, mám strach. Tísňivý strach, že neuvidím ženu,děti ,kamarády. Možná, že si tohle všechno jenom nalhávám, možná, že mám strach jen o sebe, že se nevrátím. Možná.

Vrátil jsem se k pultu a zjistil, že mi zbývá asi 26 hodin le - tu po naší galaktické spirále. Pak poletím pryč. Pryč od na - šeho slunce, od Země a hlavně od lidí. Kdybych si měl alespoň s kým povídat. Jsem moc daleko od letového střediska, moc dale - ko na to, abych si s někým povídal. Nanejvýš jsem mohl hrát ša - chy s počítačem, ale ten hrál mizerně. Tak jsem jenom seděl a koukal ven. Ze strnutí jsem se probral až za pěknou chvíli, zrovna byl čas večeře. Sáhl jsem do regálu a vyndal první tubu, která mi přišla pod ruku. Kuře. Proč zrovna kuře hergot, jídlo, které nemůžu ani vystát. Vymačkal jsem do sebe celou tubu a šel si lehnout.

Dlouho jsem nemohl usnout. Po dvanácti hodinách jsem se probudil. Málem jsem zapomněl, jak to se mnou vypadá. Ještě 10 hodin. Kdyby se mě před týdnem někdo zeptal, kolik je pro mne deset hodin, asi bych mu řekl že hodně málo. Dnes je ale úplně jiná situace. Vypadá to, že je to pár posledních hodin, kdy můžu vidět ještě naše slunce a doufat. Ano, už můžu jen doufat. Kdysi někdo moudrý řekl, že naděje umírá poslední. Dostával jsem záchvaty zuřivosti na všechno kolem. Potom zas záchvaty sebelítosti a apatie. Bylo to několik strašných hodin. Myšlenku na sebevraždu jsem rychle zapudil. Zbývalo mi 90 minut letu v naší galaxii. Odchyłka už byla vydatelná pouhým okem. Stačilo se podívat na slunce a na polohu Země. Seděl jsem v křesle a pomalu přestával věřit na zázraky. Vždyť žádné nejsou. Možná náhoda, ale mám pochybnosti, že se stane v posledních minutách. Mimo galaxii za mnou žádná záchraná četa nepoletí. Prostě jsem zmizel, zmizel a nikdo mě hledat nebude. Nikdy jsem neměl rád dojemné scény při loučení. Nikdy, ale dnes je to jiné. Loučím se totiž sám se sebou, se světem, prostě se vším, kromě tohoto vraku. Nevím, jestli je to k pláči, ale já pláču.

Sbohem! Sbohem Země!

OBSAH:

Solaris informuje	st. 2
Lenka Králová : Bakterie ?	st. 3
Martin Bláha : Nadílka	st. 6
Petr Melichar : Vánoční štěstí	st. 7
Poul Anderson - Roman Jurkas : Strážci času I.	st. 9
(kreslená příloha)	
Petr Kácha : Party	st. 13
Petr Samohejl : Záchrana	st. 14
Petr Došek : Sbohem	st. 17
Obsah	st. 19

Odpovědný redaktor : Petr Samohejl

Technický redaktor : Petr Kácha

Technická spolupráce : Martin Bláha, Roman Jurkas

Výtvarník : Roman Jurkas

číslo : 1, ročník : 1

Leden 1984

NEPRODEJNÉ